

MUISTOPUHE – UUDENKAUPUNGIN KIRKKO 31.7.2020

Anssi Simojoki 7.9.1944 – 6.7.2020

Meillä lähiomaisilla on suuri etuoikeus, sillä meille on jätetty valtava hengellinen perintö, josta saamme ammentaa. Isä työskenteli laajalla rintamalla Suomessa ja ulkomailla, mikä toi lukuisia erilaisia hengellisiä vaikutteita kotiimme. Tämä näkyy esimerkiksi tämän päivän virsivalinnoissa. Tässäkin tilaisuudessa laulamme neljästä eri virsikirjasta. Tämä rikkaus on koskettanut ja kantanut meitä myös surun keskellä. Olemme vastaanottaneet valtavan määrän lämpimiä tervehdyksiä ystäviltä, työtovereilta ja seurakunnilta niin Suomesta, Euroopasta, Amerikasta, Afrikasta, Aasiasta kuin Australiasta asti. Mikä huikea todistus isän elämäntyöstä! Äidin ja koko perhekunnan puolesta haluamme kiittää sydämestämme teitä kaikkia, jotka olette muistaneet ja kantaneet meitä sekä rukoilleet puolestamme.

Perintönä meille on myös jätetty paljon isän itse tuottamaa materiaalia: puheita, saarnoja, opetuksia, kirjoja, runoja ja virsiä. Isästä jää jälkipolville pysyvä jälki, joka ohjaa ja ravitsee, vielä kauan isän kuolemankin jälkeen. Mutta tämä rikas, hengellinen perintö, on hautajaisvalmisteluja tehdessä tuonut mukanaan myös niin sanotusti positiivisen haasteen. Melkein kuulen korvissani isän hymähdyksen käyttäessäni vierasperäistä sanaa positiivinen, ja ongelman sijasta sanaa haaste. Isälle nimittäin hyvä, oikea ja tarkka kieli oli erittäin tärkeää. Mutta tämä myönteinen ongelma siis on: miten suodattaa ja valita isän muistolle sopivat oikeat tekstit, rukoukset ja virret? Kun kokoonnuimme äidin ja Lassin kanssa isän kuolinpäivän iltana Koulukadun salissa iltahartauteen, mietimme valitsisimmeko virren, jota isä rakasti paljon, vai virren jonka hän oli itse kääntänyt vai peräti virren, jonka hän oli itse kirjoittanut? Kun äidin ja sisarusten kanssa suunnittelimme tämän päivän järjestelyjä, olimme saman runsaudenpulan äärellä. Mitkä virret valitsisimme, kenet ystävistä ja tovereista pyytäisimme puhumaan, miten voisimme tuoda esiin isän pitkän, rikkaan ja globaalien elämän eri puolia?

Kun aloin valmistella tätä puhetta, olin saman vaikeuden äärellä. Minkä ottaisin johtolangaksi, kun ajatuksissa langanpätkiä on kymmeniä ja satoja? Kuitenkin pikku hiljaa yksi raamatunkohta nousi yhä vahvemmin esille. Kuulin korvissani yhä vahvemmin ja määrätietoisemmin nämä Paavalin sanat korinttolaisille, joita isä käytti saarnoissaan läpi elämänsä *“Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” 1. Kor. 2:9*

Isän kohdalla usko on jo muuttunut näkemiseksi. Sanat ovat muuttuneet täydelliseksi kuulemiseksi ja odottaminen täyttymykseksi. Jumala on valmistanut palvelijalleen ansaitun levon. Olen monelle todennut, että isän kohdalla en harmittele mitään keskeneräistä, en edes kesken jääneitä

muistelmia. Isä on ihminen, jonka kohdalla en kehtaisi vaatia enempää tai voisi toivoa hänen saaneen enemmän aikaiseksi. Hän teki varmasti riittävästi yhden ihmiselämän aikana. Hän oli aina valmiina työhön Herran viinitarhassa. Hänen oli vaikea kieltäytyä kutsuista palvelemaan. Siinä työssä hän likaantui, kaatui, väsyi, turhautui, koki pettymyksiä ja halusi silti olla uskollinen pappiskutsulleen, jonka hän oli saanut – ei ihmisiltä, vaan Kristukselta. Tämä kutsu velvoitti, mutta myös kantoi ja ohjasi. Työ ei ollut koskaan hänen omaa työtään. Se oli aina Kristuksen työtä. Siksi myös suhde Raamattuun oli niin vakava. Kuinka hän, ihminen, uskaltaisi asettua poikkitelein Sanan kanssa, mennä sen ohi tai sen yli? Sana oli se voima ja väkevyys, jolla hänet yksistään oli varustettu. Ja pappina, opettajana, hänellä oli myös siitä velvollisuus. Opettaa oikein, ohjata ihmiset Kristuksen luo, Hänen sanansa ja evankeliuminsa äärelle. Kutsua sopivalla ja sopimattomalla ajalla ihmisiä pelastuksen lähteelle, syntien anteeksiantamiseen ja iankaikkiseen elämään. Ei omalla voimalla eikä taidolla, vaikka niitäkin Jumala oli isälle antanut, vaan Pyhän Hengen voimalla, Sanan ja sakramenttien kautta. Tästä syystä kuulumme niin usein hänen toistavan, jo lapsuuden kodista tuttua lausetta: ”Niin kuin se kirjoitettu on, niin se myös paikkansa pitää.” Ja nyt isä saa olla näkemässä sitä ihmeellisyyttä, josta hän niin usein täällä saarnasi, mutta mitä hänkään ei täällä ajassa pystynyt täydellisesti näkemään, kuulemaan tai ymmärtämään. Näkemisen, kuulemisen ja ymmärtämisen aika tuli hänelle 6. heinäkuuta 2020, rakkaan Koulukadun kotipihassa.

Alussa mainitun korinttolaiskirjeen kohdan parina isä monesti lainasi täällä länsirannikolla aikanaan paljon laulettua Siionin virren 162 sanoja: *”Josk’ ristis salaisuudess’ me, nykyisell’ armohetkellä, näkisimm’ nekin ihmehet, joit’ viel’ emm’ ole nähnehet! Ah! opet’ meille uskoa, saadaksemme sinuss’ lepoa.” SV 162:6* Ajattelen itse, että Herra armossaan antoi isän nähdä monta ihmettä jo hänen oman elämänsä aikana. Monta aloitettua työtä kantoi runsaan hedelmän, minkä isä sai vielä eläessään todistaa. Nämä hedelmät ja ihmeet kalpenevat kuitenkin sen rinnalla, mitä Jeesuksen omilla on odotettavissa siirryttäessä ajasta iankaikkisuuteen. Ne todelliset hedelmät ja ihmeet todistetaan, ei täällä ajassa, vaan vasta iankaikkisuudessa. Säkeen lopun sanat *”Ah! Opet meille uskoa, saadaksemme sinuss’ lepoa.”* oli myös rohkaisuna isälle hänen työssään. Hänelle saarnamiehenä, kuin myös yksittäisenä kristittynä, rohkaisu oli siinä, että lopulta ei ollut kyse omasta työstä tai saavutuksista. Kristittyä ei kutsuta laiskuuden lepoon, vaan uskon lepoon. Isä ei ollut saarnamiehenä eikä kristittynä työssä omalla asiallaan eikä omassa voimassaan. Häntä, kuten meitä kaikkia nyt, kutsuttiin ja kutsutaan jättäytymään uskon lepoon Jeesuksen täytetyssä ristintyössä, valtakunnassa, joka ei ole meidän vaan Kristuksen ylläpitämä. Kutsu ei ole meidän ottama, vaan Kristuksen antama. Voima ei ole meidän voimamme, vaan se on Pyhän Hengen voima.

Tuo raamatunkohta ja virrensäe pitävät sisällään isälle yhden hyvin ominaisen tavan elää ja ajatella. Hän eli aina katse eteenpäin suunnattuna. Vaikka isä oli mitä suurimmassa määrin historioitsija, hän

ei kuitenkaan koskaan jäänyt jumiin menneisyyteen. Ei menneisiin häväistykseen, mutta ei myöskään menneisiin onnistumisiin. Keskeinen kysymys oli aina, mitä seuraavaksi. Hänelle annettiin vahvoja sisäisiä kutsuja erilaisiin palvelutehtäviin. Monesti nämä sisäiset kutsut olivat niin vahvoja, ettei hän päässyt niiden otteesta. Ja tällöin, hän ei myöskään päästänyt muita tästä otteesta. Lähetyshiippakunta tarvitsi virsikirjan ja isä heitti koko henkisen painonsa sen eteen, että sellainen toteutettaisiin. Lähetyshiippakunnan silloinen johto voi tämän varmasti todistaa. Mutta samalla hän itse myös aloitti mittavan virsien käännöstyön. Ja kun kirja tuli valmiiksi, isän käännökset tyrehtyivät kun seinään. Siitä hän siirtyi rakentamaan ja palvelemaan Laitilan Aamos-seurakuntaa, joka jäi hänen viimeiseksi palveluspaikakseen. Aina siis eteenpäin. On ihmeellistä ajatella, että valmistautuessaan Pyhärannan Santtion suvimessuun, joka oli siis päivää ennen hänen kuolemaansa, oli isä sanonut äidille hyvin painokkaasti, että tämän messun jälkeen oli hänen aikansa viimein jäädä eläkkeelle. Jumala valmistikin isälle paremmat eläkepäivät, mitä isä olisi osannut odottaa tai toivoa. Eläkepäiviä Jeesuksen helmassa, kaikkien enkelien ja pyhien seurassa!

Olen vakuuttunut, että jos isä olisi itse tänään puhumassa, hän suuntaisi myös meidän katseemme eteenpäin. Että kullakin meistä olisi kirkkaana mielessä meidän oma iankaikkisuutemme. Hänen aikansa oli ja se meni. Jumala antoi isälle sopivan armonajan, jonka hän monien todistusten mukaan käytti viisaasti. Nyt se on vaihtunut iankaikkisuudeksi. Mutta me, me olemme edelleen täällä. Meidän armonaikamme on tässä ja nyt. Kaikki ne ihanat Raamatun lupaukset, joista isäkin ammensi, ovat täyttä totta, myös meille. Kuolema on meillä kaikilla väistämättä edessä. Se tulee varkaana ja ryöväriä - tapansa mukaan usein varoittamatta. Tämän viimeisen kutsun edessä meiltä kysytään, mihin meidän toivomme on ripustettu. Olemmeko laittaneet toivomme omaan voimaamme ja viisauteemme, omaisuuteemme, ystäviimme, sukulaisiimme tai työhömme? Sillä nämä eivät kanna meitä kuolemassa. Ei. Hyvä saattoväki, ystävät ja sukulaiset, sinä ja minä. Se ainoa, joka kantaa meitä kuoleman yli on Jeesuksen Kristuksen täysi sovitustyö ristillä. Sillä siinä ainoastaan on meille annettu meidän syntimme anteeksi ja luvattu iankaikkinen ilo ja riemu taivaassa. Kuten Pietari saarnasi *"sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman."* (Ap.T. 4:10). Ja se nimi on yksin Jeesus.

Tässä yhdessä nimessä, ja vain tässä yhdessä nimessä, on meille annettu kaikki. Saamme heittää kaikki syntimme ja rikoksemme ristin juurelle, ja luottaa, että Jeesus on sovittanut puolestamme ne kaikki. Riemuiten saamme iloita siitä ihanasta lupauksesta, joka Häneen turvaaville on annettu: *"Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat."* Amen, Tule Herra Jeesus.